

vertegenwoordigd door mr.
, advocaat te

loco mr.

TEGEN :

Het **VLAAMS GEWEST**, vertegenwoordigd door haar Vlaamse Regering, voor wie optreedt de Minister bevoegd voor Ruimtelijke Ordening,

GEÏNTIMEERDE

vertegenwoordigd door mr.

, advocaat te

Gelet op de door de wet vereiste processtukken, in behoorlijke vorm overgelegd waaronder de bestreden beschikking van de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg te Hasselt van 4 oktober 2007, waarvan geen akte-betekening wordt voorgelegd en het verzoekschrift neergelegd op 7 november 2007 waarmee een naar vorm en termijn regelmatig en ontvankelijk hoger beroep werd ingesteld.

1.

Het hoger beroep strekt ertoe bij hervorming van de bestreden beschikking, te horen zeggen voor recht dat in afwachting van de hangende procedure R.U.P. (Ruimtelijk Uitvoering Plan) en van de regularisatieprocedure, aan geïntimeerde verbod wordt opgelegd nog verdere administratieve geldboetes aan appellanten op te leggen, onder verbeurte van een dwangsom van 2.500 EUR per inbreuk; te zeggen voor recht dat de stakingsbevelen opzichts appellanten van 20 juni 2005, bekrachtigd op 23 juni 2005, van 7 februari 2006, bekrachtigd op 9 februari 2006 en van 13 november

2006, bekrachtigd op 16 november 2006, worden opgeheven; tevens te zeggen voor recht dat, in afwachting van de hangende procedure R.U.P. en de regularisatieprocedure, aan geïntimeerde verbod wordt opgelegd verdere stakingsbevelen op te leggen, onder verbeurte van een dwangsom van 2.500 EUR per inbreuk; tenslotte geïntimeerde te veroordelen tot de kosten van beide aanleggen.

Geïntimeerde concludeert tot de afwijzing van het hoger beroep en de bevestiging van de bestreden beschikking.

2.

Appellanten zijn drie echtparen, gehuwd met een , die elk in 1975 een woning hebben gebouwd, in agrarisch gebied, gelegen aan de , zonder te beschikken over de nodige vergunningen.

Na dagvaarding in april 1984 werden zij bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Hasselt van 21 januari 1988 veroordeeld om over te gaan tot herstel in de oorspronkelijke toestand, hetgeen impliceert de afbraak van de wederrechtelijk opgerichte woningen, binnen de 10 maanden na het definitief worden van het vonnis.

Na betekening van het vonnis op 23 februari 1999 tekenden zij beroep aan. Bij arrest van het Hof van Antwerpen van 10 december 2001 werd de afbraakverplichting bevestigd, onder verbeurte van een dwangsom van 5.000 BEF of 123,95 EUR per dag, met een maximum van 1 miljoen BEF of 24.789,95 EUR. Hun Cassatievoorziening werd afgewezen.

Appellanten hebben niet afgebroken en de dwangsom betaald.

Zij dienden een regularisatieaanvraag in.

Nadien werd hen een stakingsbevel opgelegd en in 2006 een boete.

Zij hebben die betaald.

Hetzelfde gebeurde in 2007.

Zij wensen geen gevolg te geven aan de afbraakverplichting en wensen dat verbod zou worden opgelegd om hen nog verdere

dwangbevelen te betekenen en boetes op te leggen.

Zij wensen de onregelmatige situatie op een of andere manier te zien regulariseren, derwijze dat zij zouden kunnen blijven wonen.

3.

Bij de bestreden beschikking werd dezelfde oorspronkelijke vordering tot het opleggen van een verbod tot het betekenen van dwangbevelen en het opleggen van geldboeten uitgebreid gemotiveerd afgewezen.

De doeleinden van de vordering ingesteld voor de eerste rechter alsmede de feiten die er aan ten grondslag liggen werden afdoende door deze weergegeven in de bestreden beschikking zodat het Hof naar deze uiteenzetting verwijst.

4.

De zaak werd behandeld op de terechtzitting van 2 september 2008 en gesteld voor uitspraak op 30 september 2008.

Appellanten hebben op 9 september 2008 een verzoekschrift tot heropening der debatten neergelegd omdat zij gedurende het beraad een nieuw stuk/feit van overwegend belang hebben ontvangen. Zij hebben immers een besprekingsverslag vanwege ontvangen aangaande het RUP Zonevreemde woningen evenals een processchema waaruit blijkt dat de RUP Zonevreemde woningen voor hun woningen thans een aanvang heeft genomen en voor goedkeuring deputatie staat geagendeerd op juni 2010 (letterlijk citaat van het verzoekschrift).

Zij voegen als stuk een document op briefpapier , gedagtekend Mechelen 26 augustus 2008 aangaande een vergadering in | op 22 augustus 2008. Als bijlage is een processchema voor vier verschillende RUP's, waaronder de RUP ZV woningen. In de tekst is sprake van woningen in

Het verzoekschrift werd aan geïntimeerde ter kennis gebracht bij brief van 10 september 2008. Geïntimeerde heeft bij brief van haar raadsman van 16 september 2008 gemeld zich om drie redenen te verzetten tegen de gevraagde heropening der debatten.

De raadsman van appellanten heeft bij brief van 22 september hierop gereageerd

Er is geen aanleiding om op het verzoek tot heropening der debatten in te gaan nu het aangevoerd stuk niet nieuw is (het dagtekent van vóór de behandeling), niet aangetoond is dat appellanten het "ontdekt" hebben vermits zij niet mededelen wanneer en hoe zij het stuk bekomen hebben, maar vooral omdat het stuk op geen enkele wijze van overwegend belang kan zijn vermits het de bevestiging inhoudt van de bewering van appellanten dat een RUP procedure in gang wordt gezet.

5.

De eerste rechter heeft zeer uitvoerig gemotiveerd waarom er helemaal geen enkele ernstige reden is om ten overstaan van een dergelijke kwade trouw van appellanten, die nu al meer dan 20 jaren doelbewust nalaten een definitieve gerechtelijke beslissing ten uitvoer te brengen, welkdanig verbod op te leggen aan de bevoegde overheid; integendeel moet alles in het werk worden gesteld om zo snel mogelijk te trachten te bekomen dat de rechterlijke veroordeling tot herstel in de oorspronkelijke staat zou worden verwezenlijkt.

6.

Appellanten betwisten niet dat hun drie woningen zonder vergunning werden gebouwd en door hen zouden moeten afgebroken worden. Om daaraan te ontsnappen willen zij dat verbod zou worden opgelegd stakingsbevelen te betekenen en administratieve boetes op te leggen totdat het bevel tot afbraak op een of andere wijze zou worden opgeschort of gewijzigd.

Zij betwisten niet de regelmatigheid van de stakingsbevelen, waarbij hen bevel wordt gegeven het gebruik van de wederrechtelijke gebouwde woningen te stoppen.

Zij betwisten ook niet de regelmatigheid van de opgelegde boetes van 5.000 EUR.

Om er aan te ontsnappen voeren zij algemene rechtsbeginselen aan.

7. HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL.

Zij stellen dat het niet redelijk is dat zij hun respectieve woningen moeten afbreken nu zij daar reeds zolang in wonen en dat zij aangesloten zijn op alle mogelijke nutsvoorzieningen en dat zij ook alle mogelijke taksen evenals de onroerende voorheffing hebben betaald.

Hun redenering mist elke redelijkheid.

Vanzelfsprekend moeten zij zoals elke onderdaan de belastingen en taksen betalen op hun onroerende goederen. Zij kunnen moeilijk aanspraak maken op een gunstregime omdat zij in flagrante overtreding zijn.

Dat zij aangesloten zijn op alle nutsvoorzieningen bewijst de redelijkheid van de overheid die, niettegenstaande de onregelmatigheid van de gebouwen, niet heeft belet dat zij op menswaardige wijze zouden kunnen gebruikt worden.

Zij stellen dat het niet redelijk is dat zij steeds opnieuw geconfronteerd worden met bevelen tot staken van de onwettigheid, in casu de bewoning van niet vergunde gebouwen, en met opgelegde boetes.

De redelijkheid van die stakingsbevelen en van de daaropvolgende boetes, bij niet opheffen van de overtreding, zijn het rechtsreeks en logisch gevolg van de bepalingen van de artikelen 154 en 156 van het Decreet van 18 mei 1999 op de Ruimtelijke ordening.

De onredelijkheid ligt in de bestendige weigering van appellanten om zich aan de wettelijke bepalingen te onderwerpen.

Het door hen aangevoerd argument dat zij de vraag stellen of het thans, in het licht van de huidige omstandigheden, nog aangewezen is om het herstel ten uitvoer te brengen, past in hun beslissing de afbraak niet te zullen doen. De omstandigheden zijn immers objectief niet gewijzigd: de overheid wenst de naleving van de wettelijke bepalingen en van de definitieve, rechterlijke beslissing tot afbraak, terwijl appellanten dat niet willen.

8. HET VERTROUWENSBEGINSEL.

Appellanten beweren dat zij destijds gebouwd hebben omdat de toenmalige burgenmeester hen zou hebben gezegd dat *niemand daarover zou vallen!* Dit letterlijk citaat uit hun conclusies bewijst hun kwade trouw en hun kennis, van bij het begin, van de bouwovertreiding die zij wetens en willens hebben begaan.

Een en ander is echter zonder enig belang vermits sedert jaren een definitieve gerechtelijke beslissing bestaat die hen verplicht af te breken.

Appellanten kunnen niet stellen dat zij in hun vertrouwen zijn beschaamd.

9. HET OPPORTUNITEITSOORDEEL.

Appellanten stellen dat de kort gedingrechter de opportuniteit mag beoordelen van de opgelegde stakingsbevelen en van de opgevorderde boetes, omdat, naar zij stellen, zij de regularisatie hebben aangevraagd van de gebouwen en bovendien dat een RUP in de maak is om hun bouwwerken te regulariseren.

Artikel 154 van het Decreet voorziet inderdaad dat de betrokken partijen zich tot de kort gedingrechter kunnen wenden en de opheffing van de maatregelen tegen het Vlaamse Gewest kunnen vorderen.

Het is duidelijk dat de kort gedingrechter enkel bevoegd is om de regelmatigheid na te gaan van de genomen maatregel, te weten het stakingsbevel, en van al de plichtplegingen die in voormeld artikel zijn voorzien.

Uit niets blijkt dat de kort gedingrechter zich in de plaats van de overheid zou mogen stellen en de opportuniteit van de maatregel zou kunnen of mogen beoordelen.

De beschikking van de Voorzitter van de Rechtbank van eerste aanleg van Veurne van 26 juni 1996, waarnaar appellanten verwijzen, is ter zake niet vergelijkbaar. Het betrof aldaar een controle van de kort gedingrechter op de wettelijkheid en geldigheid van een vergunning en van de elementen ervan.

In casu hebben appellanten de kort gedingrechter gevat om de overheid verbod te zien opleggen om haar overheidstaak te vervullen.

Bovendien zijn de beweringen van appellanten, om geen verdere dwangmaatregelen te moeten ondergaan, slechts gedeeltelijk juist.

Geïntimeerde bevestigt dat appellanten een regularisatie hebben aangevraagd maar stelt dat die geweigerd werd op 13 januari 2006. Op een nieuwe aanvraag werd door de overheid niet gereageerd en appellanten laten na de overheid aan te manen om een beslissing te nemen: zij weten immers dat het uitblijven van een positieve beslissing binnen de drie maanden automatisch gelijk staat met een afwijzing van de gevraagde regularisatie, zodat zij hoe dan ook weten geen regularisatie te kunnen bekomen.

Indien de afwijzing er formeel nog niet is, dan is het omdat de overheid de procedure niet wil forceren.

Zij schermen thans met een ruimtelijk uitvoeringsplan dat er zou komen.

Geïntimeerde repliceert terecht dat het RUP thans nog niet bestaande is. Zij bevestigt dat er op 13 april 2008 overleg is gepleegd op het vlak van de provincie en dat [redacted] wacht op advies om de procedure te starten. Er is dus vooralsnog geen begin gemaakt met het RUP, zodat appellanten uit deze theoretische mogelijkheid geen rechten kunnen putten.

Niets laat toe te geloven dat hun onvergunde bouwwerken zouden kunnen geregulariseerd worden door een nieuw ruimtelijk uitvoeringsplan, wat zou impliceren dat agrarisch gebied tot bouwgrond zou worden omgetoverd.

En het tijdelijk gedogen, dat zij thans beogen, bekomen zij de facto thans binnen het kader van de toepasselijke wetgeving die hen regelmatig stakingsbevelen oplegt en boetes voor de niet naleving ervan, waardoor zij tijdelijk ontsnappen aan de naleving van de op hen rustende verplichting tot afbraak.

De beide brieven van [redacted] van 11 september 2007 en 6 maart 2008 tonen aan dat de stad bereid is een oplossing te zoeken waarbij de huidige bewoners van de panden binnen een zogenaamd "uitdoofbeleid" zouden kunnen blijven wonen, waarna de rechterlijke beslissing zou worden uitgevoerd, en mits het vastleggen van de nodige financiële middelen om nadien tot afbraak en herstel in de oorspronkelijke staat over te gaan.

Voormelde brieven betekenen noch een verbintenis van [redacted]

[redacted] I noch van de hogere overheid om vooralsnog daartoe over te gaan. Het is enkel een voorstel dat door alle bevoegde overheden zou moeten goedgekeurd worden en dat de instemming zou moeten bekomen van appellanten zelf.

Uit niets blijkt dat zij thans reeds bereid zouden zijn, moest een dergelijk Ruimtelijk Uitbreidingsplan worden goedgekeurd, om die voorwaarden te aanvaarden.

Een en ander betekent bovendien niet dat het Vlaamse Gewest ondertussen zou verzaken aan de toepassing van de artikelen 154 en 156 van het Decreet.

Tenslotte is de verwijzing naar artikel 153 van het decreet en naar de noodzaak om voorafgaandelijk advies te vragen aan de Hoge Raad voor het herstelbeleid niet van toepassing nu geïntimeerde vooralsnog niet van plan lijkt te zijn zelf tot gedwongen afbraak over te gaan van de onwettige woningen van appellanten.

10. BESLUIT.

Appellanten vorderden bij toepassing van artikel 154 van het Decreet de opheffing van de stakingsbevelen. Zij deden dat bij de bevoegde kort gedingrechter.

Deze heeft hen terecht afgewezen bij correcte toepassing van voormeld artikel.

Appellanten vorderden verder bij uitbreiding van eis de opheffing van de stakingsbevelen en voor de toekomst het verbod om verdere boetes op te leggen.

Dergelijke vorderingen zijn niet voorzien in het toepasselijk Decreet en kunnen dienvolgens niet ingewilligd worden.

Zij gaan bovendien duidelijk in tegen de onafhankelijkheid van de openbare overheid bij het behartigen van het openbaar belang.

Er is dienvolgens geen enkele reden om aan de overheid verbod op te leggen verdere stakingsbevelen op te leggen en evenmin om haar verbod op te leggen boetes op te leggen, zolang appellanten niet het nodige zullen hebben gedaan om de rechterlijke beslissing effectief uit te voeren, of dat er een geldige overheidsbeslissing is waarbij de onregelmatige toestand zou zijn opgeheven.

Het hoger beroep is dus ongegrond.

OM DIE REDENEN:
HET HOF.

Rechtsprekend op tegenspraak;

Gelet op art. 24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik van talen
in gerechtszaken;

Geeft akte aan appellanten van de neerlegging van een verzoek tot
heropening der debatten en wijst dit af.

Ontvangt het hoger beroep en verklaart het ongegrond;

Bevestigt de bestreden beschikking.

Verwijst appellanten in de kosten van het hoger beroep, begroot in
hoogde van geïntimeerde op 1.200 EUR rechtsplegingvergoeding.

Aldus gedaan en uitgesproken in openbare terechtzitting van

TWAALF NOVEMBER TWEEDUIZEND EN ACHT

waar aanwezig waren :

dd. Voorzitter

Raadsheer

Raadsheer

Griffier